

MARTINA DACKOVÁ

V
VŠECHNY
NAŠE

V
VÁNOC

Všechny naše Vánoce

Martina Dacková

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno – venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 45. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Martina Dacková

Obálka @LenLenci, IG LEN_LENCI
Překlad: Lucie Procházková
Korektura a redakce: Michaela Labáková
Konečná úprava: Monika Kurucová
Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její
část nesmí být kopírována či jiným způsobem
rozšiřována bez výslovného
povolení nakladatele.
Vydalo nakladatelství Solis

ISBN 978-80-53005-88-3 (epub)
ISBN 978-80-53005-89-0 (mobi)

Anotace

Věříte v osud? Nebo je všechno nevysvětlitelné v našem životě je jen obyčejná náhoda? Jak si potom vysvětlit, když na někoho soustavně narážíte po celý život?

Alice potkává Maxe od dětství. Vždy na něj narazí nečekaně, na různých místech a v nepravidelných časových odstupech. Pronásleduje jí všude jako její stín, přičemž Max o tom ani netuší. Je pro něj neviditelná.

Jednoho dne Max Alici osloví, a tak konečně pozná svého známého – neznámého přítele. Max však po zklamání nevěří v trvalý vztah. Alice zase po putování do minulosti, kde pátrá po velké lásce svého dědečka, už na opravdovou lásku nevěří. Ve stínu vánoční atmosféry se rozhodnou bojovat za své přesvědčení, že pravá láska neexistuje. Co když se oba mýlí?

Existuje osud, nebo je každá podivná věc, která nás potká, jen náhoda? Je to jen jakási podivná hra na vyšší moc, je vše jen pomalý běh událostí a rozhodnutí v našich životech a my tomu zbytečně přikládáme důležitost? Těžko říct. Každý člověk má své vlastní vysvětlení. Moderní doba také přináší odpovědi na božské, nadpřirozené nebo srdeční záležitosti.

Jak si ale vysvětlit, když se od dětství setkáváte se stejnou osobou znovu a znovu? Objeví se nečekaně, když na danou osobu zapomenete, ale jakmile na ni na chvíli narazíte, ve vteřině si vzpomenete na každé setkání, které máte za sebou. Tohle už není osud? Není vám souzeno toho člověka přinejmenším alespoň trochu poznat?

Alice se nad těmito slovy zamyslela. Byl už večer, úplná tma. V prosincovém mrazu se třásla v dlouhé bundě a v rukou svírala igelitovou tašku plnou citronů. Právě se vracela z večírku na jejich sídlišti, když ho uviděla.

Jako vždy ji jeho přítomnost vylekala. Byl jako duch. Objevil se tak bez varování, byl snad všude. Ne, nesetkávala se s ním každý den, ale léta ji doprovázel jako její anděl strážný. Naposledy ho viděla před čtyřmi měsíci na koupališti. Od té doby ne.

V tento večer seděl na polorozpadlé lavičce u dětského pískoviště. Nohy měl natažené před sebou, dopadalo na něj jen světlo z pouliční lampy. Neviděla mu do tváře, ale něco v jeho postoji jí z dálky říkalo, že je to on. Její neznámý, kterého jí osud stále staví do cesty. Hm, osud. Existuje tedy vůbec, nebo je to jen obyčejné slovo, jež ve skutečnosti postrádá význam? Takové pojmenování pro nevysvětlitelné?

„Ahoj.“

Alice sebou trhla. To bylo poprvé, co ji oslovil. Proč by ji vlastně nepozdravil, když vedle něj stála jako tele a zírala na něj se svými úvahami?

„Ahoj,“ řekl hlasitěji. Myslel si, že ho neslyšela.

„A-ahoj.“ Rozpačitě se zakoktala. Rozhlédla se očima kolem sebe a nejraději by odtamtud utekla. Pro její introvertní mladé já bylo lepší, když kolem ní její neznámý nevědomky prošel.

„Znám tě?“ zeptal se jeho hlas zněl přátelsky. Bylo mu divné, že se u něj mladá dívka zastavila a jen na něj zírala. Co po něm chce?

Znají se? Alice to věděla přesně, když ho poprvé uviděla. To bylo ještě ve školce. Byla to jedna z jejích nejranějších vzpomínek. Tam také našel své místo, hned od počátku jejího života, kam až její paměť sahá. Zatímco ona teprve nastupovala do školky, on už byl o hlavu vyšší a pomalu školku dokončoval. Byli v jiné třídě, ale pamtovála si ho z oběda ve společné jídelně.

Ten den měla živě před očima. Seděla tam jako hromádka neštěstí, každé ráno brečela, školka se jí vůbec nelíbila. Pořád tam neměla žádné kamarády, byla strašně stydlivá. Vždy čekala, kdo ji osloví jako první. Sama od sebe na druhé děti promluvit nedokázala. Jako dítě byla neuvěřitelně nejistá a stydlivá. Matka se jí to sice snažila dostat z hlavy tím, že ji vodila na hřiště plné dětí, ale neuspěla. Alice buď nejistě stála stranou, nebo doslova seděla vedle své matky na lavičce.

Taková jednoduše byla. Ani jedna z nich netušila, kde se vzal ten stísněný pocit kolem dětí.

U dospělých to bylo jiné. Snadněji si k nim našla cestu, neměla problém se s nimi hned spřátelit. Když byla starší, sama si to uvědomovala. Byla jakýmsi vyvrhelem mezi vrstevníky.

„Ve tvém mladém těle žije starý duch,“ říkával její dědeček Roman. A Alice se na něj vždy vděčně usmála. Rozuměl jí. Bral ji takovou, jaká byla, nikdy se z ní nesnažil udělat někoho jiného, takže ho brala jako svého opravdového přítele. Den, kdy poprvé uviděla svého známého, si zapamatovala z jednoho hlavního důvodu. Jedna dívka se zdála být nejmilejší a nejméně hlučná ve třídě, a tak ji pronásledovala a toužila po tom, aby ji první oslovila, aby si s ní hrála. Měla ji vybranou za svoji přítelkyni, skutečnou, z masa a kostí, dokonce i ve svém věku, i když holčička o tom neměla ani tušení. A měla ještě k tomu krásné jméno. Olivia. Alice ho slyšela poprvé a velmi se jí zalíbilo. Stejně jako majitelka jména.

Když se její třída nejmladších žáků nahrnula do jídelny, Alice si pospíšila, aby se posadila vedle Olivie. Naštěstí to stihla. Spokojeně se posadila vedle ní, a jako by to nestačilo, Olivia, jediné z dětí, kterého se nebála, se na ni nesměle usmála a zeptala se:

„Budeme si potom hrát spolu?“

Alice se poprvé ve školce upřímně usmála a bez jediného slova dychtivě přikývla. Byla to ta nejšťastnější osoba na světě! Bude mít i kamarádku, už si má s kým hrát! Tehdy usoudila, že to ve školce nebude tak zlé. Byla to jen jedna otázka a ulevilo se jí, že už se nebude nesměle motat v rohu místnosti a dychtivě se dívat na ostatní děti, jak si spolu hrají.

Bude se k ní chovat hezky, nebude se s ní prát o hračky jako ostatní děti, jen ať si s ní každý den hraje. Jupí!

S chutí vzala do ruky lžici. Učitelka před ní položila talíř s polévkou. Alice byla hladová jako vlk. Nabrala si z něj lžící a polkla. Nic moc, taková zvláštní chuť.

Učitelé procházeli mezi dětmi a přísně všechny nabádali, aby nestávkovali, ale jedli. Polévka byla celá bílá, plavaly v ní brambory.

Nikdy nic podobného nejedla, ani to bůhvíjak nechutnalo, ale budiz! Hlad je hlad.

Učitelé zírali, že polévku nikdo nechce jíst. Nespokojený křik dětí se rozléhal jídelnou.

Ale Alice odhodlaně nabrala druhé sousto. Polévka vypadala opravdu zvláště, ale ve školce měla konečně dobrou náladu, úzkostný pocit samoty trochu ustoupil, a tak ji poslušně chtěla sníst.

Už držela lžičku těsně před otevřenými ústy, když její pohled zabloudil ke stolu před ní. Starší žáci již seděli za ním a v tom okamžiku Alice uviděla jednoho z chlapců, jak je napjatý od násilně snědené odporné polévky. Ztuhl, nešťastně se podíval učitelovým směrem a pozvracel se na stůl.

„Fuůůj!“ ozvalo se sborově po celé jídelně. Bylo dojezeno.

Také Alice odhodila lžici, jako by ji popálila. Po tom, co viděla, ji hlad už přešel. Zvědavě se na chlapce podívala. Seděl u stolu už sám, ostatní jeho spolužáci utekli. Dvě učitelky stály nad ním a hubovali mu, jako by mohl za svůj žaludek. Chlapec si jen promnul ret, zkrřížil ruce na mokřých prsou a zakňučel se slzami v očích.

„Já jsem říkal, že je nechutná! Chci maminku.“

To bylo jejich první setkání. Někdy ten osud, pokud tedy existuje, je i legrační, že? Žádná romantika, jen skutečný život a pozvracená jídelna z mléčné polévky. Na ten den si vzpomněla hlavně proto, že ji poprvé oslovila Olivie, se kterou zůstala dodnes nejlepší kamarádkou. A byl tam on, její známý – neznámý. A od té doby to tak pokračuje dále.

Ve školce si ho nevšímal, už měla svou vysněnou přítelkyni, které věnovala veškerou svou pozornost.

Už jako školačka jela s rodiči kempovat k jezeru a tam ho uviděla zase. Hrál badminton a košík se zatoulal k jejich věcem. Rychle si ho sebral a utekl pryč.

Pak ho vídala na různých místech. Jednou spolu čekali ve frontě do kina, jednou si vedle sebe koupili pečivo, míjeli se na ulicích, v tramvaji...

To bylo ještě v pořádku, protože Bratislava je v jistém smyslu malé město. Ale jednou v létě byla s rodiči na dovolené v Chorvatsku, bylo jí tehdy asi deset let. Stála ve frontě na zmrzlinu a v tu chvíli si všimla, že stojí přímo před ní. Zasmál se s nějakým vyšším klukem a vůbec si jí nevšiml. Byla neviditelná, protože byla cizí holka, ale ona ho viděla. Začala ho víc registrovat, a on si ani neuvědomil, že ji nechťic všude doprovází.

Od té dovolené ho vnímala jinak. Byla pozornější k jejich náhodným setkáním. Natrefila na něho ne každý den, možná tak každý druhý měsíc, někdy i déle, ale nepřímě patřil do jejího života, a on o tom ani nevěděl.

„Jsi v pořádku?“

Ze vzpomínek ji vytrhl jeho hlas. Bože, on si musí myslet, že je úplně mimo. „Ano, jsem.“

„Jak se jmenuješ?“ podíval se na ni. Dívala se na něj jako na starého známého, ale její tvář mu nic neříkala. Možná to bylo jen tlumené osvětlení pouliční lampy, možná si to jen nepamatuje. Znal spoustu lidí, je možné, že se mu to prostě vytratilo z hlavy.

„Jmenuji se Alice,“ řekla a dál tam stála.

„Alice,“ přemýšlel. Byl si jistý, že žádnou Alici nezná. Možná je to kamarádka nějakého známého a přidala si ho jako přítele na sociální síti pod nějakou podivnou zkratkou, kde ani nevíte, jestli je to muž, nebo žena? Jeden z těch nereálných přátel, jen umělý sledovatel?

Alicina stydlivost jí zůstala dodnes. V tento den jí bylo pouhých šestnáct let, když spolu poprvé promluvili. Nikdy

předtím neměla přítele, mluvit s kluky pro ni bylo stále obtížné. Měla dar vždy říkat nebo dělat z nervozity před druhým pohlavím tu nejnevhodnější věc, a to do té míry, že její sebevědomí pokaždé utrpělo a všechno skončilo dávno předtím, než to vůbec začalo.

No, on byl jiný. Koneckonců ho znala. On o tom nevěděl, ale ona z jejich náhodných setkání věděla, co jí, co kupuje, jak se rád baví. Jen neznala jeho jméno. A tak místo toho, aby šla domů, jak by se zachovala u každého druhého, zeptala se i jeho.

„A jak se jmenuješ ty?“

„Ty to nevíš?“ tvářil se překvapeně.

„Ne.“ Se zatajeným dechem se podívala do jeho hezké tváře. Nikdy ho neviděla takhle přímo. Když měla možnost vidět ho zblízka, líbil se jí ještě víc než předtím.

„Odkud mě potom znáš?“ nechápal. Vzbudilo to jeho zvědavost.

„Tomu bys nevěřil,“ zamumlala si pro sebe.

„Co?“ nechápal. Divná baba. O co jí jde?

„Už musím jít. Ahoj.“ Všechno špatně, odvaha ji opustila. Byla za blázna.

Otočila se a rychle prošla kolem jednoho z činžovních domů ke svému vchodu. V bezpečí výtahu si hlasitě oddechla. Nešťastně zavřela oči.

Tak toto bylo trapné. Musel si o ní myslet, že je zaostalá. Chovala se nemožně. Vlastně, nikdy nevěděla, jak se chovat na veřejnosti. Doma nebo v kruhu svých lidí byla sama sebou, zábavná a pohotová k inteligentním odpovědím. Jen před lidmi, které neznala nebo na které chtěla zapůsobit, koktala, říkala jedno přes druhé a stěží dokázala sestavit rozumnou větu, která by měla hlavu a patu. Takže to vždy vypálilo úplně opačně, než by mělo. Bylo to v ní zakořeněné. Nedokázala se uvolnit natolik, aby byla sama sebou a ukázala, jaké je její skutečné já.

Znovu si hlasitě povzdechla. Měla to sama se sebou těžké.

Byl týden před Vánocemi. Podle Alice nejkrásnější období v roce. Milovala Vánoce. Od prvního prosince zdobili stromeček a večer se v televizi nedívali na nic jiného, jen na vánoční filmy. Každý rok to samé, ale ona nehodlala nic měnit. Raději citovala nahlas repliky z filmu přímo s hlavními postavami. Atmosféru Vánoc prožívala její rodina celý měsíc. Alespoň jí to jako jedináčkovi všichni tolerovali. Bavili se s ní, ale bylo to v jejich očích i hezké.

Ale ze všeho nejvíc měla Alice ráda odpoledne. Jakmile přišla domů ze školy, zamířila rovnou do kuchyně. Vánoční cukroví nesmí o Vánocích chybět a ona se do něj pouštěla každý den s radostí a zápalem.

Vyvenčila jejich malého psa Yoko a pustila se do práce. Dokázala v kuchyni strávit hodiny. Jako vždy se jí Yoko schoulila k nohám pro případ, že by jí některý z jejich pánů chtěl hodit nějakou voňavou dobrotu. To byl měsíc před Vánocemi jejich každodenní rituál.

„Co jsi vymyslela na dnešek?“ zeptala se matka. Hrdě se na dceru usmála a sledovala, jak pobíhá po kuchyni. Koneckonců, která šestnáctiletá dívka ráda pomáhá s pečením? Její Alice od dětství. A nerada to přiznávala, ale mnohokrát se její dceři podařilo upéct něco lepšího, než bylo to její. Alice měla jakýsi cit a lepší vnímavost k pečení. Věděla do posledního zrnka mouky, co každá sladká dobrotu potřebuje, aby byla dobrá. Dokonce jí stačilo si jen jednou přečíst recept a v hlavě jí zůstal navždy. Alice měla dar. Pod jejima rukama vznikaly a tvořily se výjimečné dobroty.

„Objevila jsem další suché pečivo, které je ideální na Vánoce.“ Alice se spokojeně vychloubala.

„A co to bude?“ naklonila se matka zvědavě přes linku. Už nepřemýšlela o tom, kdo to všechno sní. Nebude přece jediné dceři bránit v tom, aby byla šťastná. I kdyby to znamenalo péct koláče každý den.

„Pomerančové razítkové sušenky.“

„To jsme ještě neměli.“ Mamka Emilia si vzala tři plastová razítka s vánočním motivem. „Odkud to máš?“

„Koupila jsem to po cestě ze školy.“ Alice se naklonila nad mísu a přisypala další svoje suroviny.

„Neznám tak mladou dívku, která by si za své peníze kupovala pomůcky na pečení.“ Její matka se usmála.

„Recept je jednoduchý.“ Alice se podělila o svůj objev. „V podstatě klasické suché pečivo. Obsahuje cukr, dvě vejce, jednu lžičku vanilkového extraktu, máslo, hladkou mouku, čtyři lžičky skořice a kůru z jednoho pomeranče... Ne, to nestačí. Dám kůrku ze dvou pomerančů.“

Emilia se dívala na svou dceru. „Jak to můžeš vědět? Vždyť tak to stojí v receptu. Kůra jen z jednoho pomeranče.“

„Ne, to je opravdu málo. U takového množství mouky a celého másla to bude slabě výrazné. Pomeranč tam skoro nebude cítit. Potřebuju aspoň dva pomeranče.“ Alice trvala na svém.

Věděla, co dělá. Před pečením si recept vždy upravila podle svých představ, její pekařská intuice ji nikdy nezklamala. Důkazem bylo i to, jak rychle se snědlo všechno, co kdy během roku upekla. Viděla to na tvářích ostatních. Vždy radostí zavírali oči a se spokojeným výdechem si pochutnávali na jejích koláčích.

Jednoduše to věděla.

Každý z nás má pro něco dar. Nějaká silná intuice, vnitřní nutkání, cizí hlas našeptávající, abychom neváhali něco udělat. U Alice to bylo pečení. Objevila svůj dar v mladém věku a plně ho rozvíjela. Pečení pro ni znamenalo

umění. Pod jejíma rukama snadno vznikala díla hodná obdivu, ale také skvělé chuti. Měla v sobě umělkyni. Někdo tvaruje sochy, ona tvaruje sladké dobroty.

„My ale nemáme dva pomeranče. Máme jen jeden.“ Máma hledala v kuchyňské skříni.

„No super. Tak zaběhnu do obchodu,“ obrátila Alice oči v sloup.

Nechtěla jít znovu do té zimy. Celou cestu ze školy se trásla zimou, trvalo jí dlouho, než se vůbec zahřála. Ale pečení je pečení. Rozhodně do svých výtvorů nedá o nějakou tu surovinu méně nebo více. V žádném případě!

„Ty tu jen počkej, hned jsem zpátky,“ podrábala na chodbě svého malého pejska, který už nesl vodítko v zubech a smutně kňučel.

Alice do obchodu skoro běžela. Unikne tak mrazu a zahřeje se. Udýchaně rychle nabrala do tašky šest pomerančů a běžela zpátky.

Už se stmívalo, když před sebou uviděla známou chůzi. Byl to zase on. Dva dny po sobě! Kapuci měl staženou hluboko do čela, hlavu skloněnou větrem, ale ona věděla jistě, že je to on. Znala jeho chůzi, jeho pohyb těla.

Také si rychle nasadila kapuci na hlavu co nejnižší do tváře. Profrčí okolo a ani si jí nevšimne. Jako vždy, po celé roky. Po včerejšku, kdy se chovala jako ten největší blázen, zatoužila po tom, aby pro něj byla i nadále neviditelná.

Byli od sebe vzdáleni jen pár kroků. Asi šest kroků je dělilo od toho, aby se znovu nepozorovaně minuli.

Už si jí nevšimne a ona se při náhodném setkání jen usměje, jako to dělala celý život. Ale náhoda – nebo osud – to zařídila jinak. Alice dokázala na rovném chodníku zakopnout o vlastní nohy a nevzhledně se skutálet na zem.

„Áu, sakra,“ procedila mezi zuby. Padla na břicho, ruce nohy roztažené od těla, tenký mikrotenový sáček roztrhaný a pomeranče se od ní kutálely do všech stran.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí známý hlas nad zády.

Alice se snažila posbírat všechnu svou důstojnost a postavit se. Tak, když už to před ním nebylo trapné...

Sáhl jí na loket a pomohl jí vstát. Snad nikdy se necítila tak zahanbená jako v tu chvíli.

„Zvládnou to sama,“ odtáhla se od něj. Upravila si kapuci, jen ať jí nevidí do tváře a nepozná ji.

Ale ten kluk si jí všiml. Byla o dost nižší než on a sklonila hlavu, ale on věděl, že je to ona. Ta podivínka z předešlého večera. Trochu se přihrbil a sklonil hlavu na stranu, aby jí viděl do tváře. Alice si to uvědomila, nebylo možné se před ním schovat. Vzdala to a opětovala jeho pohled.

„To jsi ty. Známá a neznámá zároveň,“ zažertoval a usmál se.

Alici blesklo hlavou, že ji vystihl přesně. Známá a zároveň neznámá. On ji však viděl teprve včera, zatímco ona jeho po celý život.

„Jmenuješ se... Alice, že?“ usmál se do jejího rudého obličejce lemovaného kožešinou z kapuce.

„Ano.“ Jo, pořád se tak styděla. Už druhý den po sobě se před ním strašně předvedla.

„To nebyl hezký pád,“ řekl.

„To teda ne. Ale o mě se neboj, na pády jsem zvyklá. Můžu spadnout všude, jak teď vidíš, dokonce i na rovném chodníku. Tak jsem se naučila padat. Pád a já jsme tým.“ Jakmile to řekla, ztuhla. Bože, co to zase mele? Opět je nervózní a plete jedno přes druhé. Nyní ji bude mít nejen za pomatenou, ale také za to, že je nemotorná!

Ale ten kluk se zasmál. „Patříš mezi outsidersy?“

Dobře, to zní lépe než být nemotorná. „Vystihl jsi to správně. Mám prostě smůlu.“

Chlapec k ní přistoupil o krok blíž. Alice ztuhla. Měla chuť udělat krok zpět, ale nohy ji neposlouchaly. Stály nehybně a odmítaly se pohnout.

„Myslím, že sis odřela bradu,“ řekl a sledoval její tvář.

Alice cítila, jak se červená ještě víc. Pohledy upřené na ni jí nedělaly dobře, natož to, že byly tak blízko. Dívala se na něj svýma velkýma modrýma očima. Nikdy ho neviděla tak zblízka, byl jí blíž než včera večer. Byla už skoro tma, ale z pouličního osvětlení a světla z obchodů si zmapovala jeho úzký dlouhý nos a černé oči. Ani v zimě neměl úplně sněhově bílou pleť jako ona, měl ji světle hnědou. Jeden z těch tipů, který se přáteli se sluncem.

„Měla bys sis to vyčistit,“ ukázal na její bradu.

Alice se probrala a začala se rozhlížet kolem. „Moje pomeranče!“

Chlápek se rozběhl kolem a rychle sebral dva. „Kolik jsi jich měla?“

„Bylo jich šest.“ Pátrala očima upřenýma na zem kolem sebe. Zvedla roztržený sáček a položila ty dva, které jí podával, na pevnou stranu. Ona sebrala zbylé dva a on se rozběhl za patým, který se odkutálel.

„Děkuju,“ řekla a nějak se snažila udržet tašku, aby vydržela cestu domů.

„Není za co. Zbožňuješ citrusy?“

„Mám je ráda, ale nezbožňuju je. Proč se mě na to ptáš?“ podívala se na něj překvapeně.

„Protože včera večer jsi měla citrony a dnes vidím pomeranče.“

„Ach tak,“ usmála se. Všiml si a vzpomněl si, co včera držela v rukou. Překvapilo ji to. „To je jen náhoda.“

„Náhody neexistují,“ řekl.

Alice překvapeně zamrkala. Odpověděl na otázku o fungování a existenci náhod a osudu, která ji už dva dny provázela? Bylo to děsivé. Otočila se k odchodu.

„Ani jsem ti neodpověděl na otázku.“

„Na jakou?“ podivila se.

„Včera ses mě ptala, jak se jmenuju.“

„Aha.“ Ani ji nenapadlo, že nezná jeho jméno. „Tak jak se jmenuješ?“

„Já jsem Max.“

„Hm, to ti sedí,“ zamyslela se nahlas. Tak nějak si jeho jméno představovala. Krátké, a ne tak používané.

„Nemám na vybranou. Vleče se se mnou celý život,“ zažertoval.

„Tak ahoj, Maxi,“ kývla hlavou a ustoupila.

Max se sehnul k zemi a sebral poslední pomeranč. „Alice! Chybí ti ještě jeden pomeranč!“

Alice vykročila kupředu a byla už dost daleko od něho, takže jen zakřičela přes rameno. „Nech si ho, je tvůj za pomoc!“

Max zůstal stát a zíral za ní. Taková zvláštní baba. Něco na ní bylo známé, povědomé, jen na to nedokázal přijít.

Olivia se svalila na Alicinu postel a oběma rukama se chytila za břicho.

„Sním ještě jednu a prasknu,“ zasténala.

„Věřím ti. Vždyť jsi jich snědla osm.“ Alice se jí vysmála.

„Pečeš ty nejlepší medvědí tlapy pod sluncem,“ pochválila ji.

„Děkuju.“ Alice seděla u svého stolu a dychtivě si něco zapisovala do velkého sešitu z tvrdých desek.

„Moje máma je také napekla na Vánoce, ale ty tvoje jsou lepší. Nechápu, proč tomu tak je? Co děláš jinak?“ Olivia se zvedla na lokty a podívala se na svou kamarádku. „Nic neříkej, už jsem na to přišla.“

Alice vzhlédla od zápisníku a s očekáváním se podívala na svou přítelkyni. „Znám tě dobře. Nebude to nic normálního.“

„Jak bych mohla přijít na něco nenormálního?“ zatvářila se rozzlobeně a udeřila Alici polštářem do ramene.

„No...“ provokovala Alice, za což si zasloužila druhou ránu polštářem.

„Jsi čarodějnice! Obyčejná ježibaba, která čaruje tak, aby každému chutnalo. Používáš jakási kouzla z černé magie,“ zasmála se Olivie.

Alice se chytila za hlavu. „Říkala jsem, že na nic normálního neprijdeš.“

Olivia se přesunula na kraj postele a tmavé kadeře si stáhla do vysokého culíku. „Co tam pořád děláš? Máš návštěvu, věnuj se jí.“

„Ty nejsi návštěva, jsi tu nonstop a někdy mám pocit, že tu bydlíš.“ Alice ji v dobrém slova smyslu škádlila. Byla jedináček a nic neměla tak ráda jako Olivii. Koneckonců, co by si člověk bez sourozenců mohl přát, když ne

skvělého přítele, který s vámi chce být téměř neustále? Jistě, možná její častá přítomnost byla způsobena tím, že Olivia měla doma další tři sourozence a Alicina domácnost se zdála neuvěřitelně klidná a organizovaná.

Olivia si ji nevšímal a natáhla krk na její stůl. „Takže, co to je?“

„To je moje kniha receptů. Píšu sem všechny vydařené koláče.“

„Chceš jednou vydat kuchařku?“ odfrkla si.

„Ne. Psaní mi nejde.“

„Tak k čemu ti to je?“ zamračila se Olivia. U ní bylo maximum, když si zalila čaj. Nic jiného v kuchyni ji nezažívalo.

„Jednou budu mít malou kavárnu s cukrárnou. A tam se budou prodávat jen moje dobroty.“

Olivia žasla nad rozhodností v hlase své přítelkyně. Bylo jim teprve šestnáct, měly celý život před sebou, a Alice už věděla, co od života chce. Pro Olivii byla budoucnost ještě daleko. I když už byly na střední škole, bylo jí jedno, co bude dělat potom. Na všechny ty dospělé povinnosti ještě měla čas. Tak proč se s nimi obtěžovat? Koneckonců, byl čas užít si bezstarostná léta!

„Pověz mi radši ještě jednou o tom střetnutí s tím klukem,“ škádlila ji zvědavě.

„Mám ti ještě jednou vyprávět, jak jsem se před ním ztrapnila, když jsem se rozplácla na zemi jako žába?“ obrátila Alice oči v sloup. „Radši bych na to zapomněla. Bylo to hrozné.“

„Náhodou originální.“ Olivia se zasmála.

„To se může stát jenom mně.“ Alice nešťastně zavrtěla hlavou.

Mezi dveřmi místnosti se objevila Emiliina hlava. „Alice, měla bys taky vyvenčit Yoko. Už je dost hodin.“

Olivia se postavila zároveň s Alicí. „Půjdu taky. Už je skoro osm, naši mě zabijou. Dopoledne je ještě škola. A mít zaracha přes Vánoce by byla katastrofa.“

Alice vzala Yoko na vodítko a doprovodila Olivii na okraj sídliště. Znovu mrzla, kymácela se na patách u nejbližší trávy, byla zmrzlá už po pár minutách. Podívala se na svého psa. Bílý maltézáček v černém svetru s norským vzorem stál vedle ní jako socha a ani se nepohnul.

„Na co čekáš? Tak běž, tady je trávník. Místa tu na to máš až až.“

Yoko na ni jen zírala, třásla se zimou a kňučela. Ze svého místa se nehnula.

„Moje nervy. Čím déle budeš dělat drahoty, tím déle zůstaneme v téhle zimě. Tak se pohni,“ domlouvala jí, ale pes se nějak nechtěl ani pohnout. Alice si myslela, že ji trefí. I když Yoko milovala, měla v tu chvíli chuť ji uškrtit. Přešla k trávě a táhla za sebou vzpouzejícího se psa.

„Pojď a kaď! Nebo čůrej!“ přikázala, ale Yoko neměla tušení, co její paní chce. Pes se viděl v teple na gauči, ale jeho paní vymyslela pozdní procházku v mrazu.

„Pravděpodobně jí je taková zima, že jí to nejde.“

Alice se prudce otočila za hlasem. Přes horní část kapuce viděla před sebou Maxe. To snad není možné! To se všechno kolem ní spiklo? A zase, musel slyšet, jak přikazuje psovi, aby se vykakał? To ho opravdu musí střetnout tři dny po sobě – a právě ve chvíli, kdy psovi nařídí, aby se vyprázdnil?

„Ahoj.“ Roztržitě ho pozdravila.

„Ahoj.“ Přešel k ní. „Jak se jmenuje?“

„Yoko.“

Poklekl vedle psa, aby ho pohladil. Pes nevěrník okamžitě začal vrtět ocasem jako o život, opíral se předními tlapkami o Maxovo koleno a užíval si škrábání.

„Ty jsi ale psí fešanda,“ promluvil k ní. „A jaký máš parádní svetřík.“

„Zrádkyně jedna,“ zamumlala Alice.

„Psi mě mají rádi. Měl jsem malého buldočka, před rokem zemřel. Byl už starý,“ vysvětlil Max.

„Dalšího psa nemáš?“ zeptala se.

„Ne. Rodiče nechtěli.“

„Bez psa bych si to nedokázala představit. Je to tak živá závislost.“ No ne, řekla souvislou větu!

„Určitě ho budu mít. Jen ještě nevím, u kterého rodiče zůstanu.“ Narovnal se, dost bylo škrábání. Yoko utekla a konečně začala hledat své místo.

„Jak to, s kterým zůstaneš?“ zeptala se opatrně. Nebylo to nezdvořilé? Nechtěla vyzvídat...

„Rodiče se rozvádějí. Tohle jsou naše poslední Vánoce. Hned druhého ledna se táta odstěhuje. A protože mi je devatenáct, nechali na mně, abych se rozhodl, s kým chci žít.“ Řekl to jakoby nic.

Alici překvapila lehkost, s jakou to řekl, a situace sama. „To pro tebe musí být hrozné. Nedokázala bych se rozhodnout.“

„Teďka je to hrozné. Kdybys viděla, jak je náš byt tichý, jak tam chodí po špičkách a jak je tam dusno... Pokud takto žiješ už několik let, zjistíš, že rozchod bude pro všechny to nejlepší. Ani se netěším na Vánoce. Celý večer nás čeká jedno velké utrpení.“ Maxe překvapilo, s jakou lehkostí z něj vyšlo všechno, co ho celé dny tížilo. Měla na něj zvláštní vliv.

Se svými city se tak jasně nesvěřil ani svému bratrovi, se kterým si je docela blízký. A v tu chvíli to dokázal říct přímo cizí holce! Překvapil sám sebe.

Alice ho nevěřícně poslouchala. Vánoce jsou u nich dokonale, stejně jako její rodina. Nedokázala si to představit. „A ty už sis vybral, s kým budeš žít?“

„Asi s tátou,“ řekl ne zcela rozhodně. „Uvidím, koho si vybere bratr, a já budu s tím druhým, aby nezůstal sám.“

„To zní hrozně. Takové rozdělení...“ Nemohla najít slova. Musí být vděčná za harmonickou rodinu, ve které vyrůstá.

„A představ si, že by se musel rozdělit ještě i pes,“ snažil se žertovat, ale ona se nesmála. Byla z toho smutná. Žije Vánocemi a Maxovy Vánoce označila jako nejhorší, o kterých kdy slyšela.

„Netvař se tak zděšeně,“ řekl vesele.

„Já miluji Vánoce. A v tomto nejkrásnějším období roku, abych...“ Nemohla najít slova. Byla zhrozená jeho rodinnou situací.

„Já taky miloval Vánoce. Jen ty poslední, a hlavně tyto, mi to asi úplně zkazí. Rodiče se o strom pohádali, takže ho ani nemáme. Jen nějaká větev ve váze, jako naschvál od otce mámě. Jednoduše celé špatně.“

Alice na něj vytřeštila oči. „Vy nemáte žádnou výzdobu?“

„Tento rok ne,“ pokrčil rameny. Dlouho dokázal před ostatními hrát, že je nad věcí, jak ho to vůbec celé nemrzí.

„Tak ti přeji, aby ten budoucí rok zvládli lépe a znovu objevili kouzlo Vánoc.“

Max se zasmál. „Ach, kdepak. Nejsem žádný Grinch, který by nenáviděl Vánoce. Jen předstírám, že letos neexistují. Jakmile mi někdo dá dobrý důvod, tak si je budu znova užívat.“

Alice se podívala na Yoko. Sehnula se, aby uklidila vše, co potřebovala, a hodila to v papírovém sáčku do nedalekého koše. „Myslím, že už všechno zvládla.“

„Kde bydlíš?“

„Jen kousek odtud. Vedle, v této bytovce. A ty?“

„V té bytovce naproti,“ ukázal hlavou a pomalu vykročili kupředu.

„Cože? Tak blízko?“ nevěřila svým uším.

„No, vidíš. Bydlíme tak blízko sebe, jsme skoro sousedé, a ještě jsme se nepotkali.“

Alice se jen usmála. Max si myslí, že se ještě nesetkali, protože pro něj byla dříve neviditelná. Musela zůstat stát a zírat na něj, aby si ji všiml, nebo se vyvalit na chodník jako žába. Jinak by ji ani nezaregistroval. Pouze v takových výjimečných chvílích ji bral na vědomí.

Její máma by řekla, že je pravý chlap. Novinek v politice si všimá jen proto, aby měl celé dny na co nadávat, zaznamenává výsledky ve sportu a pozná značku piva po prvním doušku. Jiný? Vše kolem nás splývá do jedné velké černé díry v galaxii, která se nazývá mužský život.

„Musím jít, nebo zmrznu.“ Vlídne se usmála, když si vzpomněla na matčina často používaná slova.

Max jí úsměv opětoval. Jediné, co viděl z její tváře, byly jasně modré oči a červený nos. Byla milá, skoro mu bylo líto, že chce odejít. Nechápal to, protože to byla neznámá dívka, jakých denně potkává desítky. Co je na ní tak zvláštního? Nevěděl. Možná jen její pohled, nebo její záře. Cítil se s ní dobře, působila na něj jakýmsi uklidňujícím dojmem, že mu nedělalo problém mluvit před ní o svých problémech. A stále ho probodávala pohledem, jako by dokázala číst každou jeho myšlenku.

Když Alice odcházela, ucítila nečekaný dotek na svém rameni. Podívala se na něj, na bundě se jí od osvětlení z ulice leskly zbytky sněhu. Podívala se na Maxe, který právě tvořil v rukou další sněhovou kouli.

„Jen to zkus,“ řekla varovně.

Ale Max šibalsky povytáhl obočí, bez váhání se sklonil a namířil ji přímo do obličeje. Alice se na poslední chvíli sehnula v pase, aby se vyhnula jeho palbě.

Vodítko od psa pustila k nohám, ale její pes nikam neutekl, a tak se přikrčila a běžela k jemnému poprašku na

